

сия поражение по сухо прѣзъ сжщата година 3 юлия около Садова въ Чехия биде принудена да отстѣпи Венеция на могжществения тогава французски императоръ Наполеонъ III, който отъ своя страна се распореди послѣ да се прѣдаде тя на побѣдената по море Италия.

Било покрай тия острови и островчета, било измежду тѣхъ параходътъ не се отбива отъ прѣдначертаната му линия. Той прорѣзва морскитѣ струи и върви бърже и неуморно. Той не се спира и не хвърля за кжсо врѣме котва, освѣнъ на 12-и августа привечеръ прѣдъ Зара (Задаръ), главния сега градъ на Далмация. Отъ тамъ той пакъ поема пжтя си и тегли постоянно къмъ сѣверо-западъ. Врѣмето и тукъ е хубаво и приятно при по-чувствителна сега привечерна хладина. Слѣдъ малко настава нощта. Тя е тиха и бистра подъ ясно и съ безчетъ звѣзди освѣтлено небе, цѣло отражавано въ бистрото море. Тихо, но безспирно се возимъ и ние кой неволно позадрѣмалъ, кой пжкъ сладко прѣдаденъ на упоително съзерцание. Прѣдъ мене ту полузадрѣмалъ, ту полубуденъ на кувертата се мѣркатъ отъ далечъ и изчезватъ мигновено като сѣнки разни грозни призраци отъ въоружени башибозуци, отъ кървави сцени. Параходътъ, обаче, безъ сънь и дрѣмка слѣдва да си плава непрѣкжснато, слѣдва своя пжтъ по дадената му посока. Нощта прѣвали своя връхъ и взе да се спуща къмъ надолу безмълвно и постепенно, готова да отстѣпи прѣдъ свѣтлата злато-розова зора. И ето че слѣдъ малко тая зора се задава колкото милна, толкозъ и величествена. Всичко като че да се съживѣва отново на парахода. По него се почнува едно небивало прѣзъ цѣлото ни возене тропотене. Моряцитѣ се надпрѣдварватъ тая заранъ въ работата си съ весели пѣсни. И тѣ имали причина за това. Кждѣ пладне мнозина отъ тѣхъ щѣли да иматъ щастието, слѣдъ дълго